

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2217/2020
02.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1646/18 од 24.10.2019. године, у седници одржаној 02.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1646/18 од 24.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3110/15 од 18.01.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и утврђено да је ништаво решење бр. .. од 13.02.2004. године, којим је тужиоцу споразумно престао радни однос закључно са 12.02.2004. године, уз губитак чина млађег водника, а тужена обавезана да овог тужиоца врати на рад, док је тужба у делу којим је захтевао да се тужена обавезе да га врати на радно место са чином млађег водника, одбачена као недозвољена. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ и утврђена ништавост решења тужене бр. .. од 13.02.2004. године, као и другостепеног решења тужене 01 бр. .. од 25.03.2004. године, којим је одбијен приговор овог тужиоца против првостепеног решења о престанку радног односа, закључно са 12.02.2004. године, уз губитак чина водника и тужена обавезана да овог тужиоца врати на рад, док је тужба у делу којим је захтевано да се тужена обавезе да га врати на радно место са чином млађег водника, одбачена као недозвољена. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцима на име трошкова парничног поступка солидарно плати 405.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1646/18 од 24.10.2019. године, ставом првим изреке, пресуда Првог основног суда у Београду П1 3110/15 од 18.01.2018. године, је укинута у деловима става првог и другог изреке, који се односе на утврђење ништавости решења тужене бр. .. од 13.02.2004. године, бр. .. од 13.02.2004. године и 01 бр. .. од 25.03.2004. године и у том делу су тужбе тужилаца

одбачене. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог и другог изреке, као и у ставу трећем изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужилаца за враћање на рад и захтев за накнаду трошкова парничног поступка од 405.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбачена је жалба тужене изјављена на део става првог и другог изреке првостепене пресуде, којим је одбачена тужба тужилаца као недозвољена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 3. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408., у вези члана 441. и 403. став 2. тачка 2. и 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), па је нашао да је ревизија тужилаца дозвољена, али да није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда из члана 374 став 2 тачка 2 ЗПП-а, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцима је радни однос код тужене престао на основу писаних захтева за споразумни престанак радног односа, од 12.02.2004. године и то: тужиоцу АА решењем тужене бр. .. од 13.02.2004. године, а тужиоцу ББ решењем бр. .. од 13.02.2004. године, које је потврђено решењем тужене 01 бр. .. од 25.03.2004. године, којим је одбијен приговор овог тужиоца изјављен против првостепеног решења. Након престанка радног односа, против тужилаца је покренут и вођен кривични поступак који је правноснажно окончан пресудом Другог општинског суда у Београду К 316/05 од 06.03.2007. године, којом су тужиоци ослобођени оптужбе да су извршили кривична дела која су им стављена на терет оптужницом Другог ОЈТ у Београду Кт бр. 828/04 од 24.02.2005. године. Тужба тужилаца ради утврђења нишавости првостепених решења од 13.02.2004. године, поднета је 17.08.2009. године, а тужилац ББ је 18.10.2017. године, поднео тужбу и против другостепеног решења од 25.03.2004. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбене захтеве и поништио побијана решења, налазећи да је за пуноважност споразума о престанку радног односа била неопходна стварна воља уговорних страна које у конкретном случају у односу на оба тужиоца није било, јер је пристајак за његово подношење био изнуђен од стране лица која су их претходно саслушавала; док је тужба одбачена у делу којим је тражено враћање на радно место у тачно одређеном чину.

Правилно је другостепени суд побијаном пресудом укинуо првостепену пресуду у делу који се односи на утврђење нишавости решења тужене од 13.02.2004. године и 25.03.2004. године и тужбе тужилаца у том делу одбацио јер су тужиоци због пропуштања рока за подношење тужбе, прописаног чланом 71. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник“ РС број 48/91, 66/91...49/2005), важећег у време доношења ових решења, преклудирани у праву да се законитост ових

решења цени у судском поступку. Реч је о материјално – правном року чијим протеком долази до преклузије права која резултира одбачају тужбе.

Имајући у виду условљеност захтева за враћање на рад претходним утврђењем ништавости решења о отказу, односно утврђењем да је запосленима незаконито престао радни однос, а који услов у конкретном случају није испуњен, правилно је побијаном другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда у делу за враћање на рад, тако што је тужбени захтев тужилаца у том делу одбијен.

Ревизијско навођење да су побијана решења-споразуми изнуђени, нису од утицаја на другачије пресуђење будући да су тужбе поднете (17.08.2009. године и 18.10.2017. године), знатно након истека рокова прописаних Законом о радним односима у државним органима, као специјалног закона.

Нису основани наводи ревизије да другостепени суд није имао услова за преиначење јер није одржавао главну расправу собзиром да је другостепени суд пазећи на правилну примену материјалног права био овлашћен да у седници већа одлучи на основу члана 387 став 4 и 5 ЗПП-а.

Правилно је побијаном одлуком одлучено о трошковима парничног поступка, на основу члана 154 став 1 Закона о парничном поступку.

На основу члана 414. ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић